

Arkadiusz Mielcarz splótł dłonie i oparł o biurko. Przez dłuższą chwilę spoglądał na swojego gościa w milczeniu.

- Czekałem z niecierpliwością na to spotkanie - oznajmił w końcu i posłał Julii zawadiacki uśmiech.

- Przykro mi, że nie mogę powiedzieć tego samego.

- Pani Julio, proszę tak nie mówić. - Prezes Bio-Steem roześmiał się serdecznie. - Zapewniam, nie gryzę - dodał i posłał jej kolejny łobuzerski uśmiech.

- Nie wątpię, ale nie codziennie dostaje się wezwanie na dywanik.

- Skąd ta podejrzliwość, pani Julio? - zapytał, kokieteryjnie unosząc brwi.

Czyżby ze mną flirtował, do diaska? - pomyślała.

- Chyba nie chce mi pan powiedzieć, że wezwanie do gabinetu prezesa to norma?

- Może rzeczywiście do standardów to nie należy - odrzekł, doskonale wyczuwając jej sarkazm. - Ale nie ma w tym nic nadzwyczajnego. Proszę...

- Mogłabym się w końcu dowiedzieć, o co chodzi? - przerwała mu, gdy obdarzył ją kolejnym lubieżnym uśmiechem. Z sekundy na sekundę onieśmielenie ustępowało miejsca irytacji. - Bo jeśli tak ma wyglądać cała rozmowa, to pan wybacz, mam mnóstwo pracy w laboratorium.

Arkadiusz Mielcarz uśmiechnął się jeszcze szerzej. Podobał mu się jej animusz. Lubił konkretne kobiety.

Jeśli jest równie inteligenta, co pyskata, to rzeczywiście gra jest warta świeczki – pomyślał.

- W porządku, pani Julio – powiedział głośno oficjalnym tonem i usiadł wygodniej w fotelu. Złożył dłonie, przytykając palce wskazujące do czubka nosa, i jeszcze przez chwilę patrzył na nią w milczeniu.

Skrzywiła się.

- Jak się pani u nas pracuje? – zapytał w końcu, a Julia przewróciła oczyma.

Czy przed chwilą nie wyraziłam się jasno? Nie mam ochoty na takie pogaduchy – zagrzmiała w duchu.

- Muszę przyznać, że bardzo dobrze – odpowiedziała, zachowując jednak grzeczny ton.

- Czy praca w laboratorium biologii molekularnej i inżynierii genetycznej panią satysfakcjonuje?

- Owszem.

- A co pani powie o zakwaterowaniu, które zapewnia firma?

- Doceniam je – rzekła, coraz mniej rozumiejąc, do czego zmierza jej pracodawca.

- A jak wygląda pani sytuacja finansowa?

- Słucham?

- Przepraszam, źle się wyraziłem. Zdaję sobie sprawę, jak trudno się teraz utrzymać. Życie jest bardzo drogie, studia kosztowne, a niestety wynagrodzenia bywają marne. Czy pani również boryka się ze spłatą kredytu studenckiego?

- Niestety tak.

- Czy mówimy tutaj o kwocie trzydziestu tysięcy złotych?

- Tak.

- To przykre.

- Czy chce mnie pan zwolnić? - zapytała.

- Pani Julio, na miłość boską! - Zaśmiał się. - Skąd takie pokłady podejrzliwości u pani?

- Po prostu zastanawiam się, po co zostałam tu wezwana.

- Otrzymała pani rewelacyjne rekomendacje od doktora Wiktora Bednarka - oznajmił.

- Cieszę się, ale ciągle...

- Pani Julio - wszedł jej w słowo. - Chcę porozmawiać o pani przyszłości - oświadczył i jakby na potwierdzenie swoich czystych intencji rozłożył przed nią wypielęgnowane dłonie. - Niewątpliwie jest pani cennym nabytkiem BioSteam. Uważam jednak, że obecnie jest pani w nieodpowiednim miejscu. Mówiąc „nieodpowiednie miejsce”, mam na myśli, że w laboratorium biologii molekularnej i inżynierii tkankowej marnuje się pani potencjał.

- To bardzo miłe, ale z całym szacunkiem, panie dyrektorze, skąd pan może to wiedzieć?

- Otrzymała pani rewelacyjne rekomendacje od doktora Bednarka - powtórzył.

No dobrze, i co z tego? - pomyślała. W dalszym ciągu nie rozumiała celu spotkania. Nie miała pojęcia, co chodzi prezesowi po głowie.

- BioSteam prowadzi zaawansowany projekt badawczy, w który zaangażowani są najbardziej zaufani naukowcy - podjął Mielcarz, nie odrywając wzroku od Julii. - Nie muszę chyba dodawać, że są to ludzie obdarzeni nieprzeciętnym intelektem i wiedzą. Poza tym cechuje ich bezgraniczna lojalność. I nie muszę też chyba mówić, że eksperymenty nie są jawne, aczkolwiek bardzo szczytne. Jeśli badania, o których mówię, zakończą się sukcesem, będą kamieniem milowym dla świata medycyny, a dla tysięcy pacjentów błogosławieństwem. Celem projektu jest pozyskanie z pojedynczej, niezróżnicowanej komórki metodami hodowli *in vitro* funkcjonalnych narządów, perfekcyjnie dopasowanych do biorców, co rzecz jasna wyeliminuje odrzucenia, reakcje immunologiczne i setki innych problemów, o których pani zapewne wie lepiej ode mnie. Nie wątpię, że zdaje sobie pani sprawę z korzyści płynących z powodzenia tej inicjatywy. Ileż to ludzkich istnień byłibyśmy w stanie ocalić? Szczegółowy program badań jest tutaj - oznajmił i podsunął Julii pokąźny stos zadrukowanych kartek.

Oszołomiona dziewczyna nie miała odwagi nawet ich dotknąć. Wlepiła w nie wzrok, analizując to, co przed chwilą usłyszała. Nie miała zielonego pojęcia, że istnieją jakiegokolwiek tajne projekty. W dodatku idea wyhodowania całego, sprawnego narządu poza organizmem, w inkubatorze, i to z pojedynczej komórki

brzmiała jak coś z kosmosu. I dlaczego właściwie te badania są tajne?

– Dlaczego to przedsięwzięcie jest objęte tajemnicą? – zapytała Julia.

Arkadiusz Mielcarz wetchnął i rozsiadł się wygodniej w fotelu. W skupieniu położył dłonie na jego poręczach i ponownie wbił wzrok w dziewczynę. Doszli do punktu, którego najbardziej się obawiał, czyli do pytań.

Kobiety zawsze zadają za dużo pytań. Zawsze muszą wszystko wiedzieć. Nie potrafię tego zrozumieć. Dlaczego nie mogą po prostu przyjąć rzeczywistości takiej, jaką jest? Drążą, zawsze drążą. I może dlatego są takimi świetnymi naukowcami – pomyślał.

Arkadiusz Mielcarz na gwałt potrzebował cholernie dobrego naukowca.

– Zamysł jest szlachetny, chcemy pomóc cierpiącym, umierającym ludziom, dla których to ostatnia deska ratunku, ale... – Mielcarz uniósł palec wskazujący. – Po pierwsze, projekt jest koszmarnie kosztowny. Jego realizacja pochłonie miliony złotych. W takiej sytuacji nie możemy ryzykować wycieku informacji oraz musimy się bronić przed szpiegostwem przemysłowym, a nawet kradzieżą własności intelektualnej. Po drugie... etyka. Ignoranci, którzy nie rozumieją korzyści płynących z tak innowacyjnych badań jak nasze, potrafią naprawdę skutecznie opóźnić postępy, podnosząc larum z powodu komórek macierzystych, zwierząt laboratoryjnych czy setki innych

prozaicznych szczegółów – wyjaśnił i zamilkł, po czym spojrział na okno, a następnie ponownie wbił wzrok w Julię. – Proponuję pani dołączenie do wspaniałego projektu i współpracę z najlepszymi specjalistami w kraju. Nie muszę chyba przekonywać, że to niezwykle wyróżnienie dla tak młodej osoby jak pani – powiedział, patrząc jej prosto w oczy. – Oczywiście nie jest to zadanie łatwe. Wymaga poświęcenia i ciężkiej pracy. Jednakże wysiłki, oprócz wiadomej satysfakcji, będą adekwatnie wynagrodzone – oznajmił i zaczął kartkować leżące przed Julią notatki. W końcu znalazł interesującą go stronę. Wskazał palcem odpowiednią linijkę.